

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrsko slovence.

PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

Cena Novin je na leto :

Doma 3 K.
v Ameriko 6 K.

Dobijo se
Novine, Marijin list i Kalendar Srca Jezušovoga pri
KLEKL JOZEFI,
vpok. pleh. v Čerensovcih,
Eserföld, Zalamegye. Naročnina i dopisi se tudi k tomi
moro pošilati.

za naročnike Marijinoga lista, je Novin cena če
se jih od štirih več na eden naslov pošila, doma 2 K.
v Ameriko vsakomi na njegov naslov 5 K.
Cena ednoga falata je doma za naročnike Marijinoga
lista 4 filere, za nenaročnike 6 filerev.

Velikopostni opomin našega višjega pastira, grofa Mikes Janoša.

Kda je očak izvoljenoga ljudstva, Abraham od Boga to zapoved dobo: „*Vaemi jedinoga sinü, koga ljübiš, . . . i darüj ga*“ (Mojz. I. 22, 2.), je bil postavljen na največšo poskušnjo, štera je kda težila človeče srce i je stao pred najtežavnejšov volitvov, v šteroj se je kda človeki trbelo ali na levo ali na pravo stran odločiti. Troja boža jakost se je borila v njem z navdihnjenjom njegove naravne pameti: če njemi prejde v kesnoj starosti jedini sin, kako more te Bogi *vervati*, ki njemi je obečao, ka veliki narodje bodo od njega shajali? Kam zajdejo njegovi lepi *vüpi* z šteri mi e obdao narod, ki bo iz njega zišo? Borila se je v njegovoj düši *ljübezzen* do Boga stvoritela z tistov ljübeznostjov, štero je gojio do jedinoga sadü svojega tela. I konec té vojske je bio, ka je njegova vera, njegovo vüpanje i njegova ljübezzen do Boga premagala v njem človečo i morebit z pobitim srcom pa z potrjim telom, ali vendar v nébo gledajoč, ne opešajoč vu veri, vüpanji i ljübezni se je napoto proti svojoj kalvariji: na goro Morijo, naj na njej darüje jedino svoje dete Gospodi.

Ali Bogi je ne trebela človeče krvi, niti daritvi, nazaj je dao sina oči i ponovo svojo oblübo: „*Blagoslovijo se vsi narodi zemljé v tvojem pokolenji.*“ (Mojz., I. 22., 18.)

Kaj se je koli Bogi natoliko dopalo v Abrahami? Neomahliva vera i vüpanje do Boga. Apoštol to svedoči „*Zavolo vere je dana oblüba, ka sem te postavo za očo vnoгих narodov. . . proti vüpanji, z vüpanjom je vervao, ka de oča vnoгих narodov. . . i se je v svojoj veri ne zma- jao . . . i je ne dvojio v božoj oblübi po nevüpanji, nego močen je bio vu veri,*

hvalo davajoč Bogi, . . . zato njemi je pa to šteto v pravico.“ (Rim IV. 9.)

Dragi Moji Verniki! Kda v letošnji veliki post stopimo, bi vam jaz rad Abrahamovo nepomenjkano vero i ne-omahlivo vüpanje v düšo spravo. Dobro znam naime, ka ne ječite pod menjšov težov poskušenj i nevol, kak je sveti očak. Že 20-i mesec nam seče više glave svetovne bojne plamen. Vnogi oča i vnoга mati sta mogla poslati svojega sina na bojni breg Morije, naj tam zgori kak spravna daritev. Vnogi človek si misli i zakaj so nam gučali od ljübezni do bližnjega, od bratstva če se zdaj bratje nevsmileno smejo klati? Zakaj smo čüli teliko hvale od napredka i omike, iz stotín če zostreljenih cerkvi plamen se kadi i če portine dela umetniških rok zijajo v zrak? Kje je dober, *previden* Bog če to vse trpi? Kda smo lanski veliki post začeli z tem skritim vüpanjom smo obinoli križ, ka de Bog zadovolen z našim trpljenjom i pride slavno vstanenje mirü. I letošnji veliki post nam ešče več teškoče ponüja, ka nam nepotrpliva düša samo to zdihává: Kak dugo Gospod, o kak dugo še?

Med vnoге teškoče i nerazumliva pitanja vam pred düšo postavim za velikopostni izrek te reči: *Naj vam ne omaja vera v Boga i vüpanje v dobrotu za nas skrbečega se Boga!*

Teško delo je gučati od previdnosti tistim, ki žalüjejo za očom, bratom, sinom i onim, ki že vküpkáplejo pod težov nevol. Pa li pravim: V kom se je omajala vera do Boga i vüpanje, tisti nosi največši križ i tisti je popravi vse zgübo.

Se ve, da človeči razum preiskava zroke nesrečnoga boja i da popolne rešitve no najde, onemoglov britkostjov gleda v grobe junakov i v morje težav. Dragi Moji Verniki! Vganke so bile na sveti i bodo. Kakšté de napredüvala

človeča pamet, vse, ka se na sveti godi, prerazumeti nikdar ne bo mogla! Samo vsevedni Bog more praviti od sebe: „*Jaz sem modrost*“ (Pril. VIII. 12.) i ešče najvučenejši človek samo to more spoznati, kda malenkost svoje znanosti preglejüje pred vgankami življenja: „*Bog! ti poznaš mojo nespamet*“ (Ps. 68. 6.) Od Boga pa to veli sv. pismo: „*Gospod! ti vse znaš.*“ (Ps. 138. 5.), „*veliki je naš Gospod i njegovoj modrosti nega računa.*“ (Ps. 146. 5.). Sv. Pavla apoštola globoko modrost ešče po devetnajsetih stoletjah občüdüjemo i komaj jo moremo kaj zapopasti, i te veliki apoštol se do praha znizi pred modrostjov Boga rekoč: „*O globoko bogatstvo bože modrosti i znanosti! Kak nezapopadlive so njegove sodbe i nepreiskavlive njegove poti! Je li što spoznao Gospodov razum, je li što bio njegov presvetitel? . . . Vse je naime od njega i v njem pa ponjem. Njemi bodi dika na vse veke.*“ (Rim. XI. 33—36.) Zato se pa prignimo,

D. M. V. mi tudi pred neskončnov božov modrostjov. Ne pravim to, da ne bi premišlavali, nego to, ka če kaj nerazumlivoga, kakša vganka ostane pred nami, zato se nam vera v *previdnoga Boga* naj ne omaja. Bog je zmero mejé življenja i zagrado poti človečoj znanosti. Kaj je končnoga, kak naša pamet, nikdar ne bo popolnoma razumelo neskončnoga i če kaj ne razume, ne sme zatogavolo sklepe delati proti Bogi. Zgodovino sveta, tiste skrivne moči, štere so zgodovinske spremembe napravile ne bo nikdar nikša preiskáva popolnoma zarazumela. Človek naj li preiskavlje, kak li more, skrivnosti življenja i činenja ali naj ne pozabi, ka je cil njegovoga življenja ne ka bi na vsak način vgono teška pitanja, nego naj svoje dužnosti spuni, štere njemi je Bog odmero, naj tlači Gospodovo pot i ne zablodi od svojega končnoga cila, temveč naj k njemi se vrné! I čeravno

nas ob tla včasne grom i blisk boja, zato ne pravimo, ka je Bog ne dober i se ne skrbi za nas, ar je Bog sama ljúbézen. Da mi ne moremo poznati vse njegove namene i načrte, ár „ne moremo spoznati njegovoga razuma“. Čeravno nas žmetno stane, li pravimo z modrim: *Tvoja previdnost me ravna* (Mod. XIV. 3.), o Oča! Držimo so ga v dnévah pohajanja túdi, kak se ga je Abraham. Močni bodimo vu veri i vüpanji i de to i nam v pravico štetopa pa postane vretina zveličanja. Kda se nam v svetlosti večne dike vnoga reč presveti, kaj nam je zdaj ešče vganka, bomo vidili, ka je boža dobrota do nas bo naša svet presvetlújoča, draga, jasna nikdár ne zmenjkala i tá boža dobrota mavrica (boža doga), ka mo zvezde nebeske nadigávali, naj popevajo z nami: „*Hvalite Gospoda, ker je dober, pa je večna njegova smilenost*“ (Ps. 106. 1.)

Istina, ka je bojna vnogo slaboga odkrila. Za enkraj se prav lahko bojimo, ka ljudje žmetno slečejo po bojni tiste slabe lastnosti, šterih so se v boji navadili. Ali to je pa túdi stalno z druge stani, ka je bojna takše *dúševne vrednosti* odkrila, štere so že stotletja ne tak cvele, kak dnesden. Na teh veliki *dúševnih* uspehah nam radostno lahko počiva pogled! Tej veliki *dúševni* uspehi nam malo odtegnejo zaveso previdnosti, ka lahko poglednemo v prelepe načrte svet vladajočega Boga.

Takši uspeh je v prvoj vrsti to, ka je bojna vu vnoгих ljúdeh ne oslabila, temveč *okrepila vero i pokazala pravo vrednost dúše*. V boji vidimo, ka niedna človeča naredba stalno ne obstane. Najbol velikanske stavbe, štere so najmodrejši razumi leta dugo narejüvali, edna bomba razvrže zavolo hipnoga haska. Velikosrčni ljúdje so se desetletja trúдили na svojih zborah, naj pot pripravijo bodočemi svetovnomi miri, mednarodne pogodbe so sklenili, zakone so dali narediti, šteri bi celo človečanstvo vezali, — pa vendar vidimo, ka je vse to ničesa ne pomagalo. Tisti prelomi zakone, ki je ravno močnejši i te, kda je šché. Pa so od vseh teh reči čakali blaženstvo svetá! Znanstvene tehnike velikanske nove znajdb blaženstva ne rodijo, nasprotno, *zdaj* so ravno zato dobra, ka se lehže preplavijo vrste sovražnika. I to je v vnohom človeki spremenilo vodilne misli, za šterimi je dozday hodo. Vse, kaj človeča znanost ali pridnost napravi i ustanovi, je dvorezen meč, šteri osreči i napredek da, ali vnohomkrat pa nazaj vdari i ustanovnika rani. Če je zato vse minljivo, negotovo, dvorezno, kaj je človeča znanost naredila, te blaženst-

va od teh ne moremo čakati. Viher bojne naj žené po sveti veliko reč: *nikaj je ne zadosta močno, samo kaj je večno!* Od svojih načrtov zaman čakamo, ka bi se stališče sveta pobolšalo, zakapčiti se moremo kak malički stvori v nepremeljivoga večnoga Boga z podanostjov se moremo neskončnoj božoj voli vdati, svojo slabo, znanost moremo božoj modrosti v službo dati!

Vište, D. M. V. ! nevernoga dúha verniki za časa boja ravno ne vü-pajo z svojimi navuki na svetlo priti. Znajo, ka tisto, kaj oni glasijo, v tom težavnom stališči ne da moči i ne podigne. Zato pa, kak krtovje, v tmici se skrivajo ali pa v kalnoj vodi ribijo. Ali ne morejo zatréti od dneva do dneva naraščajočo misel, ka bi desetero bože zapovedi bile vüra za celi svet, po šteroj bi se té ravnao. Na té zapovedi naj zravna svet svoje družbene razmere i ne po svojoj gizdavoј človečoj pameli, na té naj zravna zakone svojih zbornic te jo naj vodijo v diplomaciji i te srečen bode svet! Če je Bog zato dopústo boj svetovni, ka bi se verska pobožnost okrepila, te se vклонimo pred njim i hvalimo ga.

Vera i verski čüt se v povekšanoj meri zbudjava v onih, ki z orožjom v roki branijo domovino. Vnogi izmed teh, kda se šo doma bili, neso zapopadnoli *pravo ceno dúše i pomen življenja*. Spoznajmo, ka pri grobi vno-goga človeka ne guči pravice žalna pesem: „Moj Bog, moj Bog, *ki si mi vse bio*.“ Vse njim je bio toti Bog, ali takrekoč brez njuvoga znanja i brez njuve vole. Cil njuvoga življenja je bio penez, vživanje, mehkužnost i na božo službo so komaj mislili, pa če so, samo iz navade. Zday pa sam Bog bi znao povedati, keliko obljub je narejenih v strelnih járkah, ka de odsehal načiše življenjé. I jaz ne dvojim ka večina tistih, ki so močni bili v viheri smrtonosnih krugel, de močna v obdržanji svoje obljúbe túdi ne dvojim, ka tista vüsta, štera so se navčila pred sovražnikom moliti, ne pozabijo na molitev po povrnitvi na dom túdi nej. Ne pravim, ka svetniki postanejo, niti toga, ka več nikdar ne spadnejo, ali to pa že, ka de njuvo življenje napelano *na varnejši kraj proti Bogi*. I to je, D. M. V. radostna reč, na štero še nebeski angelje zaigrajo diko Bogi na svojih trompetah. Tomi se še, tisti more veseliti, koga pogled zday žalne suzé otemnejo. Pod Kristušovim križom so túdi stala potrta srca i zajokane oči i te je bolela tekoča krv i trpljenje. Pa li je to trpljenje postalo naše zveličanje! Ki se jočejo nad pogúbov telikajšega mlá-

doga *zemelskoga življenja*, naj li jočejo i se olehkotijo, ali naj ne pozabijo, ka so njuvi ljúbjenci, znabiti ravno po toj poti, najšli *večno življenje!* Zveličiteo je pravo: „*Kaj valá človeki, če celí svet dobi, na dúši pa škodo trpi?*“ (Mat. XVI. 26.) Za tem božim pitanjom poistini moremo nadaljevati pitanje: Če je človek vse zgúbo, dúšno zveličanje je pa zadobo, je ne zadobo popravicí vse?

Najvekša nevola naših časov je slabost vole. Proti tomi betegi je bojna v cvet pognala dúhá *junaštva*. Svet je vsikdar potrebüvao zgledov. Zato položimo na naše oltare podobe svetnikov i postavimo kipe velikih možov na naše prostore. Domo pridoči naši junaki do svetili z svojov poskušenov močnov volov po naših vesnicah i mestah, i to bo na družbo vole nemajočo dobrodejna rosa! Ki so znali i šteli junaki biti na bojišči, se doma túdi ne spozabijo z Gospodove reči: „*Možato delajte i okrepiti se*“ (Deut. 31. 6.)

Koliko skúz je teklo zavolo nelúbavi ljúdi i narodov! *Ljubézen do bližnjega*, medsebojna pomoč, vzajemnost je redkokda kazala tak lepe zglede, kak v bojnom časi. Lehko pa odstrani ta ponávljajoča se ljúbézen ostrieo vedno naraščajočih bojov med raznimi stáni. Lehko bliže spravi tisti čas, v šterom celi svet zarazmi, ka smo ednoga Boga sinovi, i narodi se več túdi ne do odürjavali, nego Kristus bo kralüvao nad vsakov dúšov, vladar mirü, ki je vsem mir prineso!

Vojska nas je navčila, kaj smo na vnogi opomin Materecerkvi ne šteli sprejeti: vnohomi se *odpovedati, zatajiti se!* Mehkužna, preobčütлива tela so se navčila v boji okrepčanja i strahüvanja.

Nemamo li zato pune pravice se vüpati, ka po boji mo leže mogli telo pod vladanje dúše spraviti i se vaditi v zatajüvanji, mrtvenji: v vretini i klüči prve vrste vsakoga dúhovnoga napredka!

Zato pa, D. M. V. ne pravimo, ka je bojna samo húdo rodila. V letošnjem velikom posti si scecajmo v dúšo navuke boja! Opitajmo se: je močna naša vera i vüpanje do previdnoga Boga? Damo več na svojo dúšo kak predtém? Znamo velikodúšni biti, smilenost kazati, se odpovedati? Mirno prenašamo teškoče shajajoče v boja? Ne spadamo med one, štere je bojna pokvarila, šteri se sramüvati moro pred junaki domo se vračajočimi?

Namen našega pravičnoga boja je, naj novo stališče vredi na sveti. Zato se porüši vse, naj lepši, blaženejši i stalnejši red pride na mesto staroga.

Ali toga novoga reda podseke vsaki v svojoj duši more položiti, če se v božoj pomoči sme vüpati. Nezadosno je hrepeneti po miri, nego v svojoj duši moremo mir napraviti. Ne je zadosta samo nakaniti se na stalno pobolšanje, nego moremo je i začeti. Eden misijon večkrat popolnoma ponovi cele občine lice. Če nas v duši niti veliki svetovni, misijon ne ponovi, te nas ja nikdár nikaj ne bo!

Naj išče zato naša potrta duša z večšim prizadevanjom Boga vse tolažbe, kak prle. Hrepenimo po njem, kak jelen po hladnoj vretini. Z tem Boga iskajočim duhom začnimo D. M. V. veliki post i bodimo stanovitni v svojih dobrih skepah vsikdar zavüpajoč se na Boga ne da bi kda dvojil! I če pride zmagoviti vstajenje miru, vsaka dobrohotna i zavüpljiva duša de radostno lahko zospela konec zahvalne pesmi: „V tebe sem se vüpaó Gospod, ne bom osramočeni na vekomaj“. Amen.

Bojna.

Postni, resni, pokorni čas se nam je priklono. Sprejmimo ga z tistim duhom, z kakšim nam ga Bog ponüja. On nam ga pa ponüja iz smilenja. Mili se njemi naša duša, zato jo je še ne iz sveta vzeo, nego njoj je odpro milostivne vretine postnoga časa. O ne zavržimo božega vabila, delajmo pokoro, bojni glasi nas tüdi na to opominajo. Krv teče na vse kraje i delajo se grozne priprave, ka bi ešče bole tekla. Strenjimo se zato i služimo z celoga srca Bogi.

Poročila z bojišč so sledeča:

Rusko bojišče. Rusi v Besarabiji veliko vojsko vküp správrlejo. Brščas namenijo naše postojanke znova napadoti. Večinoma je mir vladao na tom bojišči samo tüpatam so bili menjši spopadi. 40 novi polkov (regementov) ustanovijo v Rusiji.

Francozko bojišče. Verdunske trdnjave nemci dale obstrelávajo. Zgrábljenih je dozda višje 17 jezér francozov i zaplenjenih 115 topov i 161 strojnih pušk. „Angleži so“ na belgijskom bojišči nekaj malo napredüvali i višje 2 jezero nemcov vlovili.

Türsko bojišče. Türki so angleže v Spodnjem Egipti pri Rdečem morji odtirali z postojank. Mrtvih je 160 Angležov. V Kut-el-Amari zaprta angleška vojska se ne more rešiti. Pomoč je daleč, türki pa mesto napadajo. — Rusi se bližajo Trapezunti. Od zavzetoga Erzeruma so 70 kilometrov daleč prišli. Tü so je zdaj türki stavili.

Dom i svet.

Cena cukra. Vlada je novo ceno določila za sladkor i precej dragšo od prvejšje, tak ka se je pri kili podignola na 1 K 18 fil.-do 1 K 28 fil.

Žandarje našo novo uniformo dobijo. Nova obleka bo serkasta, kakšo vojaki zdaj nosijo, z zelenim krajnikom.

Danija. Tri severne države, Danija, Norvegija i Svedija namenijo naduže nepristranske ostati to je neščo se v boj mešati. Zatoga volo do se ministri v Danije glavnom mestu Kopenhagi posvetüvali od toga.

Romanija. Elizabeta dovica kralica je vmrla. Pokopali so je dnestjeden v Curtea de Argesi. Pokojna je svetoznana pisateljka bila pod imenom; Carmen Sylva.

Česko. Baron Skrbensky, praški knezoškof i kardinal je v Konopisti firmao deco pokojnoga trononaslednika. Deklički nadvojvodinji je botra bila Marija Terezija nadvojvodinja, dečakoma nadvojvodoma pa Karol Franc nadvojvoda.

Sloboščino dobijo vojaki naši, ki neso v bojnoj službi za sprotolešnje delo na 3—5 tjednov. Če so svoje delo zvršili, te so dužni drugim pomagati. Prošiti si moro sami to sloboščino pri vojaškom zapovedništvu.

Podpora.

Što te dobi podpora? Pisali smo, ka samo tisti, ki ne morejo brez nje živet. Siromakom ide podpora. Podpora je milodar, ne pa plača za vojaško službo.

Kaj mo pa pravili od tistih, ki májo toti vrednost, ali preveliko duga na njej? Če iz svojih zaslužkov ali pridelkov se na intereš za dugom teliko odračuna, ka z ostaloga ne morejo živet, tüdi služijo podporo i jo moro dobiti. Zemlje nišče ne more jesti. Hranilnice dugá ne darüjejo. Poleg pravde je dužen okrajni glavár (föszolgabíró) presoditi zadužene, so li potrebni cele podpore, ali pa samo deloma. Najbolše je takšim zaduženim svedočanstvo prinesiti od tistoga, komi so dužni pa od grüntnice, z šterimo se dokaže, kak velika je vrednost i kakši ter leži na njej. Potrebno je po to zatogavolo tüdi, ár se zna zgoditi, ka što nema hiše i grunta pa ztém tirja podporo, to pa ne ovadi, ka ma teliko gotovine, ka iz intereša po odhodi svojega na bojišče tak lahko žive kak prle. Tem ne ide podpora, ár májo z koj živet. To ka naši vojaki domá ne pripravljajo i ne služijo, je ne nam kvár, ár če ne bi na bojišči bili, bi sovražnik več, stokrat več kvára nam naredo, kak bi oni haska prinesli z svojim delom na domi.

I če gospod družini vojakovoj, ki je njegov sluga bio, tak da stan i plačo kak prle? Če je tak dober gospod, ka svojega držinčeta ostalo družino tak plačüje zdaj, kda je delavec v boji, kak te, kda njemi je roboto doma, te tá družina ne služu poleg právde podpore.

Pismo na bojišča.

Kaj so teda, dragi vojaki, vaše dužnosti? Ništerni me v reč segno pa pravo: — „ja sovražnika premagati, kem več rusov i taljanov iz sveta spraviti pa te mir bo.“ — Nemaš prav, dragi prijateo. Vojna je ne klanjé. Koga té namen vodi, naj more klati, je morileci ne vojak. Vojaštvo je sveto delo, to je more biti sveto delo. Sveto pa bo iz svetoga namena. Te če vodi vojaka. je njegova služba Bogi prijétna i ne dobi samo zemelske nego i nebesko zmago. Vojak se mora Bogi na čast vojsküvati. Bog je zravnao tak. Poslušajte njegove reči po sv. Pavli nam dane „Ali jete, ali pijete, ali kajkoli delate, Bogi na čast opravljajte.“ (I. Kor. X. 31.) Bogi na čast morete se vojsküvati. Pa Bogi na čast je, če jaz té namen mam: „klati ščem“. Ne. To je grešen namen, šteroga Bog v petoj zapovedi prepovedava: „ne mori“. Kakši namen de pa te Bogi na čast — praviš, — da pa strliti morem, ovak mené strlijo? Glej, nekaj si sam povedao, drugo ti jaz pridenem. Kda mené što šče moriti pa se jaz ne morem smrti nači rešiti, kak če njega morim, lahko ga morim i dužen sem ga ešče. To mi boža zapoved dovoli i predpiše, štera veli: *lúbi bližnjega, kak samoga sebe.* To je, sebe morem v prvoj vrsti lúbiti i po toj podobi te bližnjega. Morem zato obprvim sebi voščiti življenje pa te samo bližnjega. Prvi zrok, zakaj smeš i si še dužen sovražnika moriti je te. Bog žele, naj živeš i njega dičiš v svojem življenji. On želé naj si ga ohraniš za njegovo volo, v njegovom imeni smeš zato osmrtiti tistoga, ki ti ga vzeti šče.

Glási.

Od naših vojakov. Mrtev je: Kreslin Štefan z Sr. Bistrice, Méhes Gyula iz V. Polane. Srce Jezušovo bodi njima smileno. — Vlovljeni so: Kovač Jožef z Dobrovnika, Magdič Vince z Kapce, Maučec Jožef z Gančan, Maučec Matjaš od Lipe, Sobočan Janoš z Hotize, Kofjač Alojz z Petanec.

Tolvajija. V Vidoncih pri Vrečič Alojzija ženi so tolvaji hodili. Odnesti so krühovo i pšenično melo, zabel i 5 litrov olja. Mož je v boji. Okradjena je z svojov drobnov dečicov zdaj velika sirota postala.

Vpokojeni notariuš. G. Graššanovič Anton, črensovski notariuš je vpokojen. Pokojnine, ali penzije dobi za svojo 47 letno službo 3400 kor. na leto. Daj njemi jo dober Bog v duševnom i telovnom zdravji dugo vživati.

Širitelje naših Novin i M. Lista se tudi zadržim pobirajo pod orožje. Z temi starimi so odhajali: **Mekiš** Janoš z Nuskove, **Vogrinič** Leopold z Cankove, **Korošec** Jarij z Ritkarovec, **Mittenbacher** Pavel (že predtém) z Kobilja, **Sobočan** Ferenc z Dol. Lendave, **Oletič** Matjaš od Sv. Martina, **Cigan** Matjaš z Žižkov, **Marič** Janoš z Bákovec, **Horvat** Martin i **Hozjan** Ivan z Trnja, **Smolko** Števan z Beltinec, **Kolenko** Ivan z Črensovec. (Že predtém zadnji šest.) Vsem tem i drugim vrelim širitelom za štere ne vemo, ka so odišli, se iz globočine srca zahvalim na vnoгих trüdah, štere so meli pri širjenji naših Listov i Novin. Naj je čuva Bl. D. M., sv. Jožef i presladko Srce Jezušovo za tisto vnoĝo delo, štero so Bogi na čast z svojim trüdom dosegli. Ne moremo njim zadosta zahvalni biti. Molili bomo za njé i zračali je v neskončno smilenje bože pri sv. mešah. Celo svoje srce njim darüjemo i srčno prosimo tudi vse tiste, šterim so čtenje nosili, naj se v svojih gorečih molitvah spominajo ž njih.

Marijini Listi od meseca januara so vsi razposláni. Novi naročniki, ki so se pravčasno zglasili, so je tudi dobili. Zakesnjeni naročniki je več ne morejo dobiti. Od meseca februara njim je že pošlemo. Januarske naj pri drugih prečtejo.

Podpora se pregleduje. V sabočkom okraji je prvo pregledüvanje na jürjensko notarišijo prišlo.

Vstoličenje kanoniško. Nove kano-nike, med njimi tudi **Straus** Florijana, lendavske esperešije espereša so v pon-delek v kanoniško čast vpelali v Szom-bathelyi v stolnoj cerkvi.

Podpora za učitele. Minister za bogočastje i šolstvo je učitelom i učiteliceam verskih i občinskih šol 400 K. letne podpore določo.

Zrok. Nišče si ne bi vzeo na dušno vest, da je zrok i svedok pogübe šteroga deteta ali trpinca. Zato je pa dobro znati, ka slabim, slokim, betežnoj deci Fellerovo olje z ščukini jéter hitro pomoč nüdi; krepí težo povekšava, i proti betegom vtrdi. Na krvi slabi, krofasti ga küpijejo, ar je brez vsega düšša i dobroga téka. Nadajajočim mleko i novo telovno moč da. — Čisto i zaistino právo olje z ščukinih jéter z te najfinejše vrste, kakše je i to, kaj vnoĝi zdravniki svedoüjijo, prekosi vsako drugí zmes i emulsio. Da to v vekšoj meri ma v sebi delotvorne sestavke 2 kanti za 5 K pošlje **Feller V. Eugen** lekarn **Stubica** centrala 146. (Zagreb žup.)

Najnovše.

Nove neške zmage pri Verduni — Zapadno od reke Maas smo predrli francosko fronto — 3000 vojakov smo

vlovlili, 10 topov zaplenili — Gallieni (francoski bojni minister) poroča ka so Francozi zgübili 2 milijona 570 jezero lüdi (mrtvih, ranjenih, vlovljenih) Angleži pa 600 jezero.

Pošta.

Gomboc John. So. Bethlehem. Molitvene knige, Listi i Novine za l. 1915-o je obilno vse plačeno. Bog plati. Molitvena prošene knige kda dobim, ti je pošlem. Nove naročnine sem tudi dobo že 300 K. **Šrajbar Ivana. Garašnica.** V Ameriki je plačeno. **Bejek Apolonija. Krog.** Zadosta je, da si se zglasila, drugo ne potrebno. Če mo vido, ka nas zadosta bo, te se vpela društvo. **Vogrinič Leopolda žena. Cankova.** Dajte glas Pančor Stevana domačim, da je on zgrabljen. **Kühar Mihala sestra. Martinje.** Brat je ranjen i zgrabljen láni zadnje dni juliüša. **Necamurni ljudjé . . .** ne sprejeto. Misel je nasprotna proti božoj najvejšoj dobroti. **Fajn je mreti za domovino . . .** to je iz mdjarskoga prestávljeno. Ne? Prosimo originalno pesem tudi sem pošlati pa vsikdar zaznamenüvati iz šteroga lista od šteroga pisatela je kaj vzeto. **Gda sem jaz šče mal blo . . .** preproste misli v slaboj odevki. Ne je sprejeto. **Fr. Žilavec. Gerlinci.** Gomboc so mi pisali, naj na farov hodijo Novine. Zdaj že ne bomo spremembe delali. — Brati pošilam Novine.

Bojna pošta se je stavila za zavitke na sledeče številke: 9, 16, 34, 45, 46, 49, 95, 99, 103, 140, 151, 168, 170, 187, 190, 210, 211, 227, 228, 229, 230, 233, 234, 260, 261, 264, 265, 266, 300, 307, 308, 315, 316, 317, 319, 331, 336, 337, 338, 339 i 341. Ne morejo nadale zavitke pošlati tistim, ki so v deljeni v II. nemško vojsko. — Ne smejo se tudi sprejeti zavitki na nove bojne pošte, naime: 272, 273, 342, 343, 344 i 345-o.

100 litrov domače pijače Elpis!

vkrepčevalne, téčne in žejo gaséče si more vsaki sam napraviti za male stroške. V zalogi so: ananas, jaboka, grenadina, maline, muškotelka, meta, pomeranče strašnica in višnja. Neuspeh izkljüčen. Ta domača pijača se pije poleti mrzlo pozimi pa vroče namesto ruma. Snovi z natenčnim navodilom stanejo K 4.40 poštnine prosto proti povzetji. Na 5 takših deležev se doda ena porcija brezplačno. Za kmetijstva, vekša hišna gospodarstva, delavnice, tovarne i. t. d. je to sredstvo velikanske vrednosti, ker se delavci s tov pijačov okrepčajo ne da bi bili pijani ali pa da bi zgübili na delavskoj zmožnosti

Janez Grolich, drogerija „pri angelju“ Brno šteV 85 Moravsko. En karton za poskušnjo 10 litrov stane 70 fil., šteri se lahko pošljejo v štemplnah. Takši kartoni se dobijo za poskušnjo tudi po vekših drogerijah.

Nikše drugo sredstvo,

kakšé se zove i kakšé glasno so ponüja, nema več zah-

valhni pisem i zdravniških, priporočitev, kak právi dobrodišči

„ELSA-FLUID“

FELLER V. EUGEN LEKARNAR

more posvedočiti, ka je više 100.000 zahvalnih pisem i zdravniških priporočitev prišlo k njemi za to zanesljivo domače vrastvo. **Kaj vsi hvalijo, dobro more biti!**

Fellerov „Elsa-Fluid“ se rábi:

Kak vrastvo za ribanje
vsele, kda je močno ribanje potrebno
Roke, nogé, kotrige,
po teških potaj i delah, pri trüjavi, onemoglosti krepí friši.
Za vüsta
kak dobrodejna reč za zobé i glésnja.
Vleti
pri vodi za kopanje i mujvanje, ze se zmes vlijé, Oživlja, odprávi znoj, desificira.

Guti
pomaga pri grgranji če se med vodo zmeša, v merzlih, mokrih dnévah.
Kožo
od nesnage očisti i jo ofriši, poživí.
Vlase
krepí, ár kožo na glávi čisti i lúske odstráni.

1000-krat
se je pokazao dobrodejen i hasnoviten zato v ni ednoj hiši ne sme faliti.
Ništerna kapla
ga bolšo i vekšo moč ma, kak solenci vinski alkohol, šteroga nevučeni pripravlja.
V vsakoj družini
vnogokrat zna hitro pomagati kak izvrstno vrastvo.
Vzimi
nas čuva od posledic mokrote i zime.

12 mali ali 6 dupliških ali 2 specialniva glaža franko 6 K., 24 malih ali 12 dupliških ali 4 specialnih kant franko 10 K 60 fil., 48 malih ali 24 dupliških ali 8 specialnih glažov franko že samo 20 K., če se peneze napr ejnotri pošljejo, ali pa po povzetji. Svetüje se, naj se penezi na poštnoj nakaznici naprej notripoš. a rü-gač pošá 12 fil. računa pri povzetji.

Ki právi „ELSA-FLUID“ šče méti, naj jasno naslovi svojo naročitev na:

FELLER V. EUGEN lekarnar, STUBICA, CENTRALA 146. (Zagreb žup.)